

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **Y. S., nar.,**
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR.,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2021, č. j. X,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany se zamítá podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil dostatečným způsobem skutečný stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném vzhledem k okolnostem

případu, nezabýval se situací na Ukrajině ve vztahu k žalobci. Bylo porušeno rovněž ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Toto ustanovení bylo porušeno rovněž z důvodu, že přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídá okolnostem případu. Porušen byl dále § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgán nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Žalovaný nezohlednil individuální situaci žalobce. Dále byl porušen § 12 zákona o azylu, neboť žalobce má za to, že naplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu. Žalobce má mj. odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů. Porušen byl rovněž § 14 zákona o azylu, žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů a § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu hrozí žalobci nebezpečí vážné újmy. Žalovaný v rozhodnutí neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu (§ 68 odst. 3 správního řádu).

3. Správní orgán dle žalobce nepřihlédl ke skutečnosti, že žalobce žije na území ČR od roku 2003, mluví česky, pracuje (s výjimkou momentální situace) a je plně integrován do české společnosti.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, přičemž v souladu s ustanovením § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3. prosince 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, ČR považuje Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti okupovaných Ruskem, za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Správní orgán shledal na základě informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, a dále na základě výpovědi žalobce, že v jeho případě lze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. K žalobcově tvrzení, že splňuje podmínky pro udělení azylu, neboť pociťuje odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů, správní orgán uvádí, že se jmenovaný o politickém přesvědčení zmiňuje až v žalobě, navíc nekonkretizoval, o jaké politické názory se jedná. Tato námitka je tudíž neprojednatelná. K tvrzení žalobce, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, správní orgán uvedl, že humanitární azyl je výjimečným institutem, přičemž též poukázal na § 16 odst. 3 zákona o azylu, který mu v případě posouzení žádosti jako zjevně nedůvodné žadatele neukládá povinnost posoudit naplnění důvodů dle § 14 zákona o azylu. K námitce žalobce, že žalovaný nepřihlédl ke skutečnosti, že v ČR žije již od roku 2003, mluví česky, pracuje a je plně integrován do české společnosti, správní orgán uvádí, že integrace žalobce do české společnosti nepatří mezi azylově relevantní důvody.
5. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
6. K žádosti žalobce sdělil, že nikdy nebyl politicky aktivní, je ženatý, neví ale, kde manželka je, nejsou již 10 let v kontaktu. Je bezdětný. Ukrajinu naposledy opustil v roce 2000, od té doby pobývá zde. Vzpomíná si, že do ČR naposledy přijel v roce 2003. Tehdy měl uděleno krátkodobé vízum. Dvakrát žádal o udělení trvalého pobytu, ten mu ale udělen nebyl. Ve vlasti nemá žádnou rodinu, nemá se kam vrátit. V ČR žije tak dlouho, že by měl při návratu na Ukrajinu pociť, že se vrací do ciziny.

7. Při pohovoru sdělil, že v ČR pobývá od roku 2003. Vykonává se zde různé brigády. Ve vlasti nikdy žádné problémy neměl. Na Ukrajině se nemá kam vrátit. Žádost o mezinárodní ochranu byla poslední možnost, jak by mohl zůstat v ČR. Doufal, že zde získá trvalý pobyt, čekal na zkoušky z češtiny. V průběhu pandemie si nestihl prodloužit pobyt, poté dostal vyhoštění.
8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
10. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
11. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
12. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení vypočtených ustanovení správního řádu soud uvádí, že v postupu žalovaného nenalezl deficitů a neshledal ani nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný si pro rozhodnutí opatřil adekvátní podklady, zjistil skutkový stav věci dostatečně, přičemž přihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, zohlednil okolnosti případu, zjistil všechny potřebné skutečnosti a zabýval se jednotlivými tvrzeními, které žalobce uvedl. Své závěry žalovaný uspokojivým způsobem odůvodnil.
13. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Lze poznamenat, že: „[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti, provedl potřebné důkazy, řešení přijaté žalovaným je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem případu.
14. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovodil závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „[j]e třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návěti) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž

uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zamítá jako zjevně nedůvodná.“

15. Zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí dle § 16 zákona o azylu počítá s aplikací tzv. konceptu bezpečných zemí (bezpečná země původu, bezpečná třetí země a evropsky bezpečná třetí země). Tyto pojmy jsou definovány v § 2 písm. k) zákona o azylu (bezpečná země původu), § 2 písm. l) zákona o azylu (bezpečná třetí země) a § 2 písm. m) zákona o azylu (evropsky bezpečná třetí země). Podle unijního práva je třeba, aby existoval seznam takových zemí. Tento seznam obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“).
16. Žalovaný předně vyšel z toho, že dle § 2 vyhlášky považuje Česká republika Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů za bezpečnou zemi původu.
17. Dále si pro posouzení politické a bezpečnostní situace na Ukrajině opatřil podklady, jejichž výčet uvedl na straně dvě rozhodnutí. Konkrétně vycházel zejména z výpovědi žalobce, dokumentace k předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Žalovaný konkrétně svůj závěr o bezpečné zemi opřel mimo uvedenou vyhlášku o Informace OAMP Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 8. 8. 2020, Informace OAMP – Situace na Ukrajině ze dne 25. 4. 2020 a Informace MZV ČR č. j. X ze dne 22. 2. 2021.
18. Na základě zjištění z uvedených podkladů došel žalovaný k závěru, že se v případě Ukrajiny jedná pro žalobce o bezpečnou zemi. Soud žádné pochybení žalovaného v tomto směru neshledal. Žalovaný nepopřel existenci stále probíhajícího válečného konfliktu v zemi, avšak žalobce uváděl, že žil v Ivanofrankivské oblasti, tedy pochází z oblasti, která je plně pod kontrolou ukrajinské vlády, není dotčena válečným konfliktem probíhajícím na východě země. K tomu lze dodat, že na tuto oblast se nevztahuje ani výjimka definovaná v uvedené vyhlášce a návrat žalobce do ní je zcela bezpečný.
19. Dikce § 16 odst. 2 zákona o azylu předpokládá možnost vyloučení aplikace zde uvedeného postupu pouze v případě, kdy žadatel prokáže, že daný stát za bezpečnou zemi považovat nelze. Tak se však v případě žalobce nestalo. Žalobce neuvedl v průběhu řízení nic, co by byt nasvědčovalo jakýmkoli problémům, které by ve vlasti měl mít. Namítá-li nyní, že nebyla dostatečně zohledněna jeho individuální situace, pak soud musí konstatovat, že žalobce blíže tuto námitku nespecifikoval, kdy z takto obecné formulace není žádné konkrétní pochybení žalovaného zřejmé. Žalovaný se tvrzeními žalobce zabýval, ten však

nic relevantního neuvedl a bezpečnost země nezpochybňoval. Absence zázemí v zemi původu je rovněž bez vztahu k hodnocení z hlediska bezpečnosti.

20. Z důvodu aplikace ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu nebylo dále zapotřebí posuzovat, jsou-li zde dány jednotlivé důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, včetně azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Žalovaný proto postupoval správně a v souladu se zákonem, pokud se těmito důvody nezabýval, respektive je hodnotil pouze ve vztahu k možným problémům žalobce ve vlasti. Obdobné platí ohledně § 14a zákona o azylu.
21. Co se týče tvrzených obav z pronásledování z důvodu politických názorů, soud dodává, že dává v tomto ohledu za pravdu žalovanému, který poukázal na to, že žalobce tuto skutečnost uvedl poprvé až v žalobě, neboť dříve naopak sdělil, že žádné politické aktivity nevykonával. Ani v žalobě své tvrzení nadto blíže nespecifikoval. Vzhledem k tomu, že žalobce dané tvrzení neuváděl, nemohl se jím ani žalovaný nikterak zabývat. Zároveň se jimi nemohl zabývat ani soud, neboť žalobce nijak nespecifikoval své politické názory a z toho plynoucí hrozbu pronásledování.
22. Co se týče míry integrace žalobce v ČR z důvodu jeho pobytu od roku 2003, soud uvádí, že míra integrace žalobce v ČR není v žádném případě způsobilá jakkoli zpochybnit závěr o bezpečnosti Ukrajiny. Nad rámec uvedeného pak soud dodává, že tato skutečnost by byla zcela bez významu i z hlediska možného udělení azylu, neboť se nejedná o azylový důvod.
23. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo jakousi poslední možností zajištění pobytu v ČR. Cestou žádosti o mezinárodní ochranu však suplovat vyřízení pobytových záležitostí. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobce legalizaci svého pobytu v ČR provedl tímto způsobem.
24. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč v případě žalobce jde o zjevně nedůvodnou žádost.

25. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. září 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce